נקודונת

אנני שמידט

חי פעם זוג מלכותי שמאוד רצה ילדים. עברו שנים
וילדים לא נולדו, עד שפעם המלכה אמרה:
"אולי צריך להתייעץ עם קוסמת או מכשפה
כלשהי?"
"לא הייתי עושה זאת" אמר המלך "תמיד עלולות
לצאת אי-נעימויות מכך".
"אבל אחת כזו חיה ממש לידינו" אמרה המלכה
"במעמקי הפרדס שלנו, על עץ האגס הגבוה."
"קוסמת חיה על עץ אגס?" בפחד אמר המלך.
"אל תתחכם" אמרה המלכה "לא ראית שום דבר
מוזר בכך שהיא בנתה לה שם בית קטן. על הענף
העבה ביותר. וקוראים לה אקקבא."
"אך, כן" נזכר המלך "והיא מתעופפת על מטאטא
כמו אחת משוגעת. ואת רוצה שהיא...?"
אך המלכה כבר לא הקשיבה לו . היא הלכה מהר
לגן, נעמדה תחת עץ האגס וקראה:
"אקקבא"
מבין העלים הופיע ראשה של המכשפה הזקנה.
"מי קרא ליי?" נשמע קול צרוד.
"זו אני" ענתה המלכה "אני רוצה ילד!"
"עלי הנה. אני לא שומעת דבר!" קראה המכשפה.
והמלכה טיפסה על העץ עד לענף הגבוה ביותר,
שם, בין הענפים עמד הבית של המכשפה. שם היא
חזרה על בקשתה.
"כן, כן, את רוצה בילד" מלמלה הזקנה "תכף
נראה. הנה!" אמרה בחגיגיות והושיטה למלכה

ביצה. ביצה קטנטנה, בעלת נקודות.
"לשם מה זה?" שאלה המלכה.
"איך 'לשם מה זה?' כמובן כדי לדגור!" זעמה המכשפה "זו ביצה של קיכלי. שבי עליה שלושה שבועות."
"אבל" השתוממה המלכה בקול רועד "אולי ממנה תצא ציפור?"
"דווקא לא" הסבירה לה המכשפה "ממנה תבקיעה נסיכה. בעלת רגליים וידיים – הכל מה שנחוץ לנסיכה!"
"ואיך עלי לנהוג? איך לדגור על הביצה? שאלה המלכה.
"על כל עץ" ענתה המכשפה "הנה, למשל על התרזה הזקנה הזו."
"אני רוצה עוד להתייעץ עם בעלי" אמרה המלכה

והתחילה בזהירות לרדת מהעץ.
"רק תזכירי" קראה המכשפה אחריה "תזכרי שבסתיו את חייבת לשמור את הילדה סגורה בבית! אחרת היא תעוף יחד עם הציפורים הנודדות!"
המלכה הודתה למכשפה והלכה חזרה לארמון.
"איך זה יהיה?" שאלה את המלך "משהו לא נראה לי כאן. תאר לעצמך – המלכה על עץ ודוגרת על ביצה.. האם זה מכובד?"
"לגמרי לא מכובד!" אמר המלך "אני אוסר עליך!"
"אך בכל זאת אנסה" נאנחה המלכה.
"אז אם את כל כך מתעקשת" המלך פשט את ידיו "קחי אתך לפחות כמה כריות פוך, שיהיה לך נוח יותר לשבת. ואני אצווה לבנות חומה גבוהה סביב לתרזה שם. אחרת כל הממלכה תבוא להסתכל עליך, זה מאוד לא מכובד."

וכך גם נעשה. שלושה שבועות ישבה המלכה על העץ, בכל השמלות המלכותיות שלה, מוקפת בכריות פוך, ודגרה על הביצה. זה לא במיוחד נאה, אבל למזלה איש לא ראה אותה כי התרזה הייתה מוקפת בקיר אטום וגבוה.
כעבור שלושה שבועות הביצה התפקעה ובאמת – יצאה ממנה לא ציפור אלא ילדה. ילדה קטנה-קטנה, יפה מאוד, עם תלתלים, רגליים, אף קטן – במילה אחת נסיכה מופלאה, נהדרת!
"מי יכול היה לתאר זאת לעצמו" מלמל המלך כשהמלכה הביאה אותה אליו לארמון "איזו ילדה יפהפה! רק נקודה אחת אצלה על הבטן, אבל זו שטות, היא ממילא מכוסה בבגדים. הידד! נתחיל לחגוג!"
הו! איזו חגיגה ערכו בארמון, הניפו כל הדגלים,

אפילו המכשפה הזקנה, אקקבא, ירדה מעץ האגס שלה כדי לראות את הנסיכה. היא דגדגה את הילדה בצווארה ואמרה למלכה:
"נו, האם זה יצא יפה? רק תהי זהירה בסתיו! אל תתני לה אף פעם לצאת החוצה, כאשר העלים מתחילים לנשור."
והיא עפה במהירות של טיל על-קולי דרך החלון הפתוח.
לנסיכה הקטנה נתנו שם גלורנדינה, אבל כולם קראו לה נקודונת, כך היה פשוט יותר. היא גדלה יפה ובכלל לא דמתה לציפור. היא הייתה נחמדה, יפה ומאושרת, ורק בסתיו הייתה מתעצבת קצת, כי לא הרשו לה לצאת החוצה.
"תחכי עד השלג הראשון" הייתה אומרת המלכה "ותוכלי לגלוש על המזחלת בגן. קצת יותר סבלנות... קצת סבלנות."
אך פעם אחת בסתיו נקודונת עמדה ליד החלון והשתעממה. ממולה על המגרש רקדו עלים צהובים. הם ירדו באטיות על הדשא וכל פעם הרוח החזקה הייתה מרימה אותם, מעיפה אותם בריקוד מדומה ואחר כך רצה להוריד עלים נוספים מהעצים.
"גם אני הייתי רוצה לשחק עם הרוח והעלים" אמרה נקודונת ופתחה את החלון. היא יצאה לגן והתחילה לרוץ בין העצים. ובדיוק באותו הזמן מעל הגן עברה להקה גדולה של ציפורים, להקה של קיכלים שנדדו דרומה.
נקודונת פשטה את ידיה – היא מאוד רצתה לעוף בעקבות הציפורים.
"קחו אותי אתכם!" קראה.

לגן באה בריצה המלכה המבוהלת.
"עצרי! נקודונת!" ההיא קראה "מיד הביתה!"
אך נקודונת לא שמעה אותה. היא הניפה את ידיה כאילו הן כנפיים, התרוממה על קצות האצבעות כאילו הייתה כבר מוכנה לעוף. ופתאום המלכה ראתה שבתה מתכסה בנוצות, על פניה הופיע מקור ובמקום ידיים שתי כנפיים התפרסו מול הרוח.
"ילדה שלי!" קראה המלכה ורצה אל בתה. אך נקודונת כבר התרוממה לאוויר ועפה אחרי הלהקה. היא כבר לא הייתה נסיכה. היא הפכה לציפור.
מיואשת ושטופת דמעות חזרה המלכה לארמון וסיפרה למלך מה קרה.
"מיד למכשפה!" קרא המלך וחבש את כובע הסובל שלו.
"תלך לבדך?" שאלה המלכה.
"כן" ענה המלך "את זה אני רוצה לעשות לבדי."
הוא רץ מהר לגן, אל עץ האגס הגבוה וקרא:
"אקקבא!"
מבין העלים הופיע הראש של המכשפה.
"מי שם?" שאלה.
"הבת שלי עפה!" הודיע המלך.
"עלה הנה, כי אני לא שומעת כלום!" קראה המכשפה.
בנשיפה כבדה עלה המלך עד לענף העליון, שעליו עמד הבית של המכשפה.
"הבת שלי עפה" אמר.
"אתם אשמים בעצמכם" ענתה המכשפה "הייתם צריכים לשמור אותה סגורה."
"אבל מה אפשר עכשיו לעשות?" נאנח המלך "איך להחזיר אותה?"

"צריך לחכות עד אביב" אמרה המכשפה.
"תשמעי! את!" התרגז המלך "אני מצווה לך מיד להחזיר את בתי! ולא תעשי זאת, אצווה להוריד לך את ראשך!"
"מה...?" קראה אקקבא "אתה מצווה לי? לי? למכשפה הזקנה אקקבא? תסתלק מיד מעיניי, אחרת אהפוך אותך לתולעת!"
"את, זקנה מרושעת.."התחיל לצעוק המלך רועד מכעס, אך מיד השתתק כי שמע את הלחש האיום של המכשפה "הפוך לתולעת.. תולעת שחיה בעץ האגס.. תסתלק.. כי אחרת.."
היא הביטה על המלך בעיניה האדומות ורעות וירקה לו ישר בפנים.
מלך מסכן. מרוב בהלה הוא נפל מהעץ וצולע רץ לארמון. כמו ענן כבד הוא בא למלכה, מנגב את דמעות מפניו.
"נו אז מה?" שאלה המלכה.
"צריך לחכות עד אביב" מלמל המלך.
"בוודאי שוב רק גרמת נזק" אמרה המלכה "אלך בעצמי."
אך כשהמלכה רק התקרבה לעץ האגס הגדול המכשפה יצאה מביתה על המטאטא שלה. עם שריקה חזקה עשתה סבוב סביב הגן ונעלמה. לא ראו אותה יותר.
עוד אף פעם החורף לא היה ארוך כל כך. כל הימים המלך והמלכה ישבו ליד החלון וחיכו לאביב. בסוף הגיע החודש מרץ ומהדרום התחילו להופיע הציפורים הנודדות.
"אנו חייבים להתכונן לפגישה עם הבת שלנו" אמר המלך "כל החתולים יגורשו מהמדינה ולקיכלים

צריך להתנהג באדיבות מיוחדת. בכל מקום חייבים לפזר מזון בשבילם, צייד הקיכלים יאסור והעבריינים יענשו במוות. הנתינים חייבים להוריד כובע ולהשתחוות לפני כל קיכלי, כי הרי היא יכולה להיות דווקא הנסיכה.

עוד בשום מקום לא התנהגו כלפי הקיכלים כמו שם. והן עפו ועפו בכל מקום והפסיקו לפחד מבני האדם. בכל הגנים הם שרו את השירים שלהם במקהלות ענקיות, והיו גם כאלה שהעזו להיכנס למטבחים של דירות.

המלכה התרוצצה בכל הגנים, שדות ויערות וקראה: "נקודונת!"

ואת כל קיכלי שאלה:

"אולי את הבת שלי?"

אך הקיכלים ענו לה תמיד בשירה, והשיר אצל כולן היה אותו הדבר, כך שאף פעם ובשום אופן לא ניתן היה להבחין את הנסיכה ביניהן.

בחודש מאי הגיע לביקור במלכה נסיך מארץ רחוקה. הוא הביט בהפתעה על הענים של הקיכלים. וכשראה שמישהו ברחוב הוריד את כובעו והשתחווה לפני הציפור, הנסיך התחיל לצחוק בקול.

"ראו-נא" קרא "זה בית משוגעים ולא מדינה!"

"תראה" אמר לו האיש שהשתחווה "כל קיכלי יכולה להיות הנסיכה הצעירה שלנו" והוא סיפר לו על בת המלך והמכשפה אקקבא.

"זו הזקנה עם עיניים אדומות?" שאל הנסיך.

"אכן זו היא" ענה האיש "ועל ראשה שערות עומדות בכל הכוונים."

"ואף שלה עקום?" המשיך לשאול הנסיך "והיא

מתעופפת על מטאטא? ראיתי אותה. היא גרה על עץ התפוח, לא רחוק מהגבול. אלך אליה בעצמי."
כשהנסיך התקרב לעץ התפוח המכשפה הזקנה אקקבא ישבה תחת העץ ונגסה בתפוח גדול.
"לא, אגסים טעימים יותר" אמרה "ולך, בני, אני מחכה כבר מזמן. אתה רוצה לדעת איך להפוך קיכלי שוב לנסיכה, נכון?"
"ראשית כל הייתי רוצה לדעת איזו קיכלי" ענה הנסיך "שם מסתובבים מיליונים."
"אז אולי במקרה ימצאו אצלך כמה פנינים?" שאלה המכשפה.
"במקרה יש לי כאלה" ענה הנסיך "יש לי שקית שלמה של פנינים."
"אז קח את הרשת הזו. תפוס בה את נקודונת."
"אבל איזו קיכלי עלי לתפוס?"
"תמצא בעצמך" אמרה המכשפה "אינני יכולה לעשות את הכל העבודה במקומך."
והנסיך התחיל להמציא. הוא הלך לשוק וקנה שם שקית עם גרעיני שעורה. הלך לתל, שבו כל ערב נעשה שחור מהקיכלים שהתאספו שם. שם גם הוא שפך את השעורה מהשקית ולא הרחק משם פיזר גם קצת פנינים על האדמה. אחר כך התיישב בעשב וחיכה.
לקראת ערב הופיעו הקיכלים וכולם התנפלו על גרעיני השעורה. הם נפנפו בכנפיים, נדחקו וקרקרו ברוגז. ורק ציפור אחת לא הראתה כל עניין בשעורה אלא עפה ישר אל הפנינים. היא ירדה לידן והתחילה בהערצה לעבור מאחת לשנייה.
"הנה את, נקודונת" אמר הנסיך "רק נסיכה יכולה להעדיף פנינים על אוכל."

והוא זרק על הקיכלי את רשת המכשפה. ומיד הופיעה לפניו נערה מקסימה.
הוא שם אותה לפניו על סוסו הלבן ורכב לארמון, שם המלך והמלכה פרצו בבכי מרוב שמחה ואושר.
"איך הצלחת למצוא אותה?" שאלה המלכה.
"זה היה קל" ענה הנסיך כשסיפר לה "דבר מובן ביותר."
מיד הכינו חתונה ותריסר קיכלים נשאו את השובל של שמלת המלכה. המכשפה הזקנה אקקבא שוב התיישבה על עץ האגס, ומאז בממלכה הזו עדיין מורידים לפעמים כובע בפני הקיכלי.
אם במקרה תגיע לשם תוכל לראות זאת במו עיניך ותדע מדוע זה קורה.